

Virsi kantaa

Suuvirsi kaikuu näinä päivinä koulujen päättäjäisissä. Itselleni suuvirsi toi kesän yli 50 vuoden ajan, ensin koululaisena ja sitten opettajana.

Vanhan kirkon katto kohosi hieman, kun sadat koululaiset kajauttivat sydämensä pohjasta suuvirren ja sitten kiitosvirren: "Herralle kiitosta laulamme riemulla, Herra, me kiitämme nimeäsi".

Tuo muisto kantaa.

Olen kiitollinen kaikille heille, jotka ovat tuoneet virsiä elämäni. Mielessäni on äidin aamuvirsi, mummon iltavirsi ja isoisan ja isän voimakas veisuu kirkonpenkissä. Kiitos opettajilleni, kuorojen johtajille ja Jaakolan talon päiväveisaajille.

Tänä vuonna on ollut helppo tutustua myös eri herätysliikkeiden seuroihin netin välityksellä. Olen ihailut voimakasta veisuuta ja laulua. Olen kuullut tuttuja lauluja, mutta myös kauniita minulle oudompia.

Yhteinen jumalanpalvelus kokoaa eri herätysliikkeiden väkeä kirkkoon, ja kirkossa olemme saaneet jo yhtyä yhteiseen aamu- ja iltavirteen. Mutta toiveeni on, että voisimme kokoontua kirkkoon myös laulamaan yhdessä herätysliikkeiden lauluja ja virsiä ja kokea näin yhteyttä keskenämme. Ja voihan olla, että löytyy se lapsuuden tuttu laulukin, joka on ollut kauan unohduksissa.

Tänä keväänä sain esitellä kirkkoa lapsiryhmälle. Opettajansa säestämänä he aloittivat virren: "Ystävä sä lapsien katso minuun pienehen. Minne käynkin maailmassa, sinä olet hoitamassa".

Sydämeni sykähti. Taas minua kannettiin. Veisuu jatkuu.

Marketta Känsälä